

Кой ви разреши това?

Войводата самоувѣрено бръкна въ пазва, извади едно писмо и го подаде на Чилева съ думитѣ:

— Великиятъ князь Николай Николаевичъ, главнокомандващъ на рускитѣ войски.

Майоръ Чилевъ прехапа устни. Наистина, Панайоръ Хитовъ носѣше още отъ Влашко позволено отъ князь Николаевича да събере дружина до 100 души и да действува самостоятелно.

Майорътъ като даде честъ на писмото, продума меко:

— Добре, вие имате право да водите само сто души, а тука имате повече.

— На Шипка азъ се срещахъ съ генералъ Столѣтовъ и той ми разреши да събера 1000 души.

Майръ Чилевъ се усмихна.

— Добре, славни войводо, но вашитѣ хора вмѣсто да ми помогнатъ, ми побъркаха. Азъ бѣхъ заобиколилъ турцитѣ. Хората ви се явиха ненадейно въ тила ни, безъ да се обаждатъ, какви сж, и турцитѣ избѣгаха. Вмѣсто да помагатъ противъ турскитѣ шайки, хората ви нападаха на добитъка и го откарваха. Целта на войната не е да крадемъ добитъкъ, а да победимъ неприятеля.

Гордиятъ войвода се докачи отъ тѣзи думи. Той дигна ржка за почестъ и си замина. Майоръ Чилевъ продума: *хайдутинъ!* Толкова ти разбира отъ война! прати своитѣ опълченци да прибератъ добитъка и сетне да го раздадатъ даромъ на всички българи, които имаха нужда отъ него.

Примирие.

Докато ставаха боеветѣ между опълченцитѣ и турцитѣ въ Стара рѣка, Тича, Котленско и Върбиш-